

Meškerykočio svarbą, žvejojant dugnine meškere, pervertinti labai sunku. Bet kuriuo meškerykočiu užmetame masalą, pakertame ir varginame užkibusią žuvį, tačiau dugninė meškerė turi dar vieną paskirtį – ji privalo labai staigiai ir tinkamai reaguoti į kibimą. Ne bet kaip parodyti, kad kas nors kur nors kimba, bet reaguoti taip, kad meškeriotojas galėtų kuo greičiau ir tiksliau pakirsti, kad suprastų, kas tam tikru metu vyksta žūklės vietoje. Taigi dugninė meškerė turi būti ne tik tvirta, lengva. Ji turi pasižymėti tam tikromis tik tokios rūšies kotams būdingomis savybėmis. Daug kas tiki, kad pagrindinė dugninio meškerykočio savybė yra tvirtumas, nes dažnai užmetami gana sunkūs svareliai ar šėryklėlės, dažnai metama gana toli. Yra žvejų, teigiančių, kad dugninė meškerė gali būti bet kokio svorio, nes didžiąją laiko dalį ji guli ant atramų. Šie žvejai neįverti na fakto, kad žvejyba dugnine meškere gali būti ne tik stacionari, bet ir mobili, kad šiais laikais terminas “dugninė meškerė” yra kur kas platesnis, aprėpiantis daugiau žūklės būdų nei prieš – metų. Kalbėdami apie dugnines meškeres, naudojame terminus “jautri viršūnėlė”, “virpanti viršūnėlė”, tarsi pabrėždami, kad svarbiausias dugninės meškerės elementas yra pati viršūnė. Tačiau tai nėra visiška tiesa. Viršūnėlė, be abejo, yra pakankamai jautrus kibimo signalizatorius, tačiau viena, be tinkamo meškerykočio, ji visai bevertė. Viršūnėlė – tik meškerės taša, jos neatskiriama dalis. Jei kalbame apie dugnines meškeres, privalome nagrinėti visumą, o ne atskirus jos elementus.

Nagrinėjant dugnines meškeres, nėra tikslo minėti kokių nors konkrečių firmų. Vieni jaučia sentimentus “Shakespeare” kotams, kiti pripažįsta lengvas ir jautrias “Byron” meškeres, treči teikia pirmenybę “Cormoran” ir “DAM” meškerykočių universalumui, Ketvirti meldžiasi tik “Shimano” ar “Daiwa” produkcijai. Pastaruoju metu turbūt nerasite žūklės įrankių firmos, kuri negamintų dugninės meškerės su jautria viršūnėle. Reikia pasakyti, kad net tarp nežinomų, tiksliau, dar nepelnusių pasaulinės šlovės, gamintojų produkcijos galima rasti nuostabių perliukų.

Firmos, kurių neseniai dar visai nebuvo, kurios tik prieš 2-3 metus pradėjo aktyviai skverbtis į rinką, išties gali pasiūlyti puikių meškerykočių, nes šiuolaikinė meškerykočių pramonė leidžia pagaminti visai padorį ir dėmesio vertą meškerę. Tačiau tai nėra auksinė taisyklė, nes į rinką

besiveržiančios Vakarų Europos ir Tolimųjų Rytų firmelės pateikia nemažai šlamšto, kurio vertė abejotina. Gaminant dugnines meškeres, pasitaiko, kad meškerės viršutinė dalis yra ir per stora ir per sunki, ją lyginant su visa meškerė, o tai neatitinka meškerės su jautria viršūnėle konstravimo principų. Tokių meškerių pilna Gariūnuose. Blieka stebėtis, kodėl žvejai vis dar ne tik nekokybiškas dugnines meškeres, bet ir konstruktorių minčių “šedevrus” su piršto storio spalvota viršūnėle, kuria galima šerną nudobti. Susidaro įspūdis, kad žvejams svarbiausia, jog viršūnė turi būti nudažyta raudonai ar geltonai, o visa kita – tik smulkmenos. Smulkmena, matyt, ir tai, kad kimbanti žuvis turi pademonstruoti ypatingą jėgą, norėdama linktelėti tokią viršūnėlę.

Visų meškerės elementų suderinamumas yra vienas svarbiausių veiksnių renkantis ne tik spinningą, tolmojo užmetimo meškerę, bet ir dugninę meškerę. Mes vis dar manome, kad žūklė dugninėmis meškerėmis yra gana grubi, ne tokia subtili, kaip žuvų gaudymas plūdinėmis meškerėmis. Taip buvo seniau, kai vieninteliu signalizatoriumi buvo laikomas varpelis, tačiau laikai pasikeitė, žūklės įrankiai išstobulėjo ir šiuolaikinė dugninė meškerė savo subtilumu, jautrumu nenusileidžia plūdinei, o universalumu, beje, plūdinę netgi lenkia.

Jei jau prakalbome apie meškerės elementų suderinamumą, šią temą reiktų panagrinėti atidžiau. Ideali dugninė meškerė ir toliau yra angliškas vienos dalies meškerykotis “Shudder”, kurį žvejai Didžiojoje Britanijoje gamindavo rankomis. Be abejo, geriausi ir gajingiausi meškerykokių konstravimo biurai šiais laikais yra sukūrę abstraktų, idealų matematinį vienam ar kitam žūklės būdai skirtos meškerės modelį, tačiau toks modelis liks kompiuterių atmintyje ir niekada nebus realizuotas. Idealo prototipai, pagaminti japonų, vokiečių, danų laboratorijose, yra tokie brangūs, kad kalbėti apie realų jų naudojimą neverta. Gamybos kaštai yra be galo dideli, medžiagos ypač brangios, ir toks ekskliuzyvinis meškerykotis paprastai būna skirtas tik kolekcininkams, nes kainuoja apie 10 tūkstančių dolerių (40 tūkstančių litų).

Ideali dugninė meškerė, kurią galima pasigaminti gerokai mažesnėmis sąnaudomis, būtų 12 pėdų (3,60 m) ilgio vienos dalies meškerykotis, padarytas iš anglies ir stiklo pluošto kompozito, apipinto siejančiomis, standinančiomis medžiagomis. Prie jo būtų pritvirtinti ypač lengvi, tam tikra tvarka išdėstyti žiedeliai ir t.t. Tačiau ir toks meškerykotis yra abstrakcija vien dėl to, kad saugiai transportuoti vienos dalies 3,60 m ilgio meškerykotį galima tik teoriškai. Atsisakius idealų, konstruktoriams teko tokią meškerę supjaustyti į tris dalis, kas matematiškai buvo nepageidautina, tačiau praktiniu požiūriu natūralu. Tačiau viena 1,20 m ilgio viršūnė kiša koją tokio koto universalumui: turėdami tik vieną viršūnėlę, prarandame galimybę prisitaikyti prie žūklės sąlygų (vėjo, srovės, gylio, svarelių svorio, pavadėlio ilgio ir pan.), tad konstruktoriams teko nuspjauti į visus matematinius modelius ir sugalvoti dugninę meškerę keičiamomis plonomis skirtingo elastingumo trumpomis viršūnėlėmis. Tačiau ne viso firmos pamišio idealus, ne visos pradėjo gaminti tokias meškeres, kurių gamybos kaštai dėl paprastesnės konstrukcijos būtų mažesni. Tarp dugninių meškerių galima rasti ir brangių klasikinių “Swimfeeder” modelių, turinčių ne trumpas keičiamas, o ilgas vienalytes skirtingo elastingumo anglies pluošto viršūnes. Be abejo šis spendimas primena idealą, nes tokį meškerykotį sudaro trumpa apatinė dalis su rankena, ilga vidurinė ir ilga vienalytė viršutinė dalys. Kai vienalyčių viršutinių dalių yra kelios, meškerė gerokai pabrangsta, o tai verčia rinktis paprastesnius ir pigesnius variantus. Kaip matote, dugninės meškerės kaina priklauso nuo blanko medžiagų, žiedelių, nuo jos konstrukcijos ir panašumo į idealą. Tačiau visa tai tėra technika, padedanti žvejoti. Jei įvairioms teorijoms skirsime pernelyg didelį dėmesį, jei paisysime vien tik technologijų, greitai nebepastebėsime, kas vyksta aplink, ir žūklė taps ne romantiška, o technokratiška. To niekada nereikėtų pamiršti. Kita vertus, jei mūsų tikslas – dugninė meškerė, negalima žvejoti bet kaip ir

Kaip nusipirkti dugninę meškerę ?

Parašė Rimantas Pečiūra

Penktadienis, 30 Rugsėjis 2011 22:01

bet kuo. Šiuolaikinė dugninė meškerė ne veltui kartais vadinama meškere su virpančia viršūnėle. Žodis “virpėjimas” tiksliai apibūdina šiuolaikinio meškerykočio elgseną kibimo metu. Būtent virpėjimas, o ne lankstymasis ar dar kas nors geriausiai apibūdina šių laikų meškerę. Deja reikia pasakyti, kad labai daug meškerių elgiasi kitaip, nei buvo sumanyta prieš daugelį metų Anglijoje. Bet apie tai truputi vėliau.

Kompromisai, kompromisai, kompromisai – tai verslo abėcėlė. Bet Lietuvos žūklės rinkai tai nebūdinga. Ji serga nuo pat gimimo ir jokių taisyklių, išskyrus savas, nepripažįsta. Čia gali rasti pardavėją, kuris ne tik nieko doro nepatars, bet ir mazgo nesuriš; čia gali rasti parduotuvį, kurios prekiauja tik tuo, ką importuoja jų savininkai, visai nepaisydamos fakto, kad asortimentas skurdus; čia galima rasti tokių įrankių, kurių ir paskirtis neaiški, ir kokybė yra abejotinos vertės, jau nekalbant apie tai, kad brangios kokybiškos prekės apskritai dingsta, lyg jų niekam nereiktų. Lietuvoje karaliauja “piguva”. Puikus įrodymas – reklaminiai šūkiai: “Kokybiška, patvari, šiuolaikiška keturių guolių ritė – tik už 40 litų, puikus spinningas – tik už 60 litų!” Tai teisinama sumažėjusia žvejų perkamąja galia, sunkia šalies ekonomine padėtimi. Nesinori nieko komentuoti, nes vis tiek niekas nepasikeis: gatvėse ir toliau daugės naujų ar apynaujų automobilių, miestuose kils modernūs prekybos centrai, bet žūklės pasaulyje pokyčių turbūt nesulauksime. Kaip ir anksčiau, taip ir dabar bus siūlomos abejotinos paskirties ir vertės prekės, kaip ir anksčiau, taip ir dabar jas pirks žvejai, nepaisydami fakto, kad benzinas važiuojant žvejoti kartais atsieina brangiau nei neseniai įsigyta meškerė. Tokia situacija tenkina tik meškerių remontu besiverčiančius žmones. Pastaruoju metu jie iš džiaugsmo trina rankas – darbo padaugėjo. Atrodo ir ateityje netrūks. Blogiausia, kad niekur nedingsi: esi priverstas lankytis tautinėse parduotuvėse, klausytis įvairiausių erezijų, džiaugtis, kad kas nors teikėsi ant prekystalio atsainiai numesti vieną ar kitą smulkmeną. Juk nevažiuosi į užsienį meškerės ar ritės, be to, visai ant nosies – kalėdinių nuolaidų metas. Tos nuolaidos – viliojantis dalykas, nes kartais atrodo įspūdingai – 50 procentų. Pamačius tokį skaičių ant parduotuvės lango, iškart kyla begalė klausimų. Kas tai? Sendaikčių išpardavimas, kad net perpus pigiau? O gal parduotuvių savininkai tiek daug “užsimena” ant didmeninės kainos, kad gali leisti sau tokias nuolaidas? Tai kiek tada “užsimeta” importuotojai? Gal tai lietuviško altruizmo išraiška – per Kalėdas žvejybos įrankius pardavinėti už savikainą ar netgi pigiau? Na, gerai. Sakykime, tai išpardavimas, kurio tikslas – papildomos apyvartinės lėšos, nes reikia galvoti apie naują sezoną, apie naujus įrankius. Vadinasi, tarp to, kas parduodama, yra senų, nenupirtų, jau kelerius metus gulinčių žūklės įrankių, yra šlamšto, kurio niekad niekam nereikėjo. Taip, tai tiesa. Bet pasivaikščiojus po parduotuves vis dėlto galima rasti ir gerų daiktų, likusių nuo vasaros. Gerai paieškojus, už prieinamą kainą net kokybišką funkcionalią dugninę meškerę

Įmanoma nusipirkti. Sezono metu už tokią kur kas didesnius pinigus tektų pakloti. Žodžiu, pardavėjai žarsto nuolaidas, o mes ieškome gerų prekių. Nuolaidų metu dažnai svarstome, kiek sutaupysime, kiek tas ar anas būtų kainavęs prieš mėnesį, bet ar verta taupyti ir pirkti tą meškerę, kurią jau seniai esame nusižiūrėję. Gal geriau, omenyje turėdami tą pačią pinigų sumą, kilstelėkime akis į kitą stovą, kur išsirikiavusios brangesnės aukštesnės klasės meškerės, ir, pasinaudoję nuolaidomis, įsigykime įrankį, kuris, metant 15 g svarelį, nesuskils į tris dalis, kuris tarnaus mums ištikimai ir ilgai.

Kaip ir kitų meškerių, taip ir dugninės negalima pirkti aklai. Kaip ir visas meškeres, taip ir dugninę parduotuvėje reikia sudėti ir pasižiūrėti, ar ji "limpa prie rankos". Jei iš pat pradžių kyla kokių nors abejonių, geriau tokią meškerę padėti atgal ir pasiieškoti širdžiai mielesnio varianto. Laikydami meškerę rankoje, pabandykite įvertinti, ar jos viršutinė dalis nėra per sunki, pernelyg gremėzdžiška, lyginant su visu meškerykočiu. Tai ne toks retas šių meškerių trūkumas. Deja, ne visada lengva jį pastebėti. Visada atkreipkite dėmesį į meškerykočio akciją – tai šiek tiek palengvins pastangas. Paėmę meškerę į rankas, staigiu judesiu krestelėkite ją kelis kartus, padrebinkite, kad pamatytumėte, kaip jis išlinksta. Jei meškerykotis akivaizdžiai deformuojasi tik prie viršūnėlės, vadinasi, jis stangrus ir greitos akcijos. Daugelis meškeriotojų, žvejojančių dugninėmis, vertinas tokias meškeres, nes jomis pakertama greitai ir efektyviai, o į kibimą reaguoja tik pati viršūnėlė.

Tačiau bet kokios meškerės stangrumas privalo turėti ribas. Jei deformacijos taškas yra arčiau viršūnės nei per 1/4 viso meškerykočio ilgio, įrankio geriau nepirkti – jis pernelyg "kietas". Taip bandant "minkštus", elastingus meškerykočius matyti ne tik deformacijos taškas, bet ir ryški meškerės virpesių atmušimo linija (žiūrėk į schema), atsirandanti toje vietoje, kur dinaminis meškerės įlinkis būna didžiausias. Jei šioje vietoje įlinkis yra labai didelis (meškerykotis primena botagą), vadinasi, arba kotas yra pernelyg "minkštas", arba meškerės viršutinis segmentas yra per sunkus. Jei ši linija nėra ryški, bet nusidriekia apatinėje meškerykočio pusėje (t.y. žemiau 1/2 meškerykočio ilgio), kotas taip pat yra per liaunas, kad tarnautų kaip funkcionali dugninė meškerė.

Kaip ir daugelis kotų, taip ir dugninės meškerės būna sudėtinės ir teleskopinės. Sudėtinės meškerės yra kur kas geresnės, geriau perduoda virpesį, atsirandantį kibimo metu.

Teleskopinės meškerės irgi nėra kokia nors blogybė, kurią reikia niekinti, visur ir visada peikti. Teleskopinės meškerės turi savų privalumų. Renkantis tokią meškerę, reikia žiūrėti, kad suskleista ji būtų kuo trumpesnė. Trumpesnė meškerė turi daugiau segmentų, vadinasi, daugiau ir žiedelių. Ji yra standesnė už mažiau segmentų turinčią meškerę ir geriau perduoda viršūnės virpesius.

Perkant meškerę, reikia atidžiai apžiūrėti plonų spalvotų viršūnėlių komplektą – viršūnėlių kūgiškumas turi žūti tolygus. Yra viena taisyklė: jokia viršūnėlės vieta negali būti storesnė už sujungimo vietą. Tam tikros viršūnėlės atkarpos skerspjuvis gali būti toks pats, kaip sujungimo. Taip daroma norint suvienodinti plonos spalvotos viršūnėlės ir viršutinės meškerės dalies įlinkius, tačiau toji atkarpa negali būti pernelyg ilga. Įlinkio tolygumą taip pat galima patikrinti parduotuvėje – tereikia paimti už spalvotos viršūnėlės galo ir ryžtingai išlenkti visą meškerykotį. Jei viso meškerykočio įlinkis jungimo su viršūnėle vietoje neatitinka tolygaus lanko formos, tai jau gamybos brokas. Aišku, meškerykotis čia nekaltas. Jei jis pakankamai neblogas, jei limpa prie rankos, kiek patobulinus viršūnėlės galima pasiekti jų įlinkio tolygumą. Verta patikrinti ir prie meškerės pridedamų viršūnėlių jautrumą, jo skirtumus. Reikia paimti visas viršūnėles už galiukų ir pasižiūrėti, kaip jos, veikiamos svorio, išsilenkia. Vertėtų palankstyti viršūnėles paėmus už abiejų galų. Jei didžiausias išlinkimas būna viršutinėje dalyje, tai

Kaip nusipirkti dugninę meškerę ?

Parašė Rimantas Pečiūra

Penktadienis, 30 Rugsėjis 2011 22:01

viršūnėlė tinkama, ji puikiai rodys kibimą.

Visą viršūnėlių komplektą paprastai turi tik brangesnės žymių gamintojų meškerės. Žvejai, įsigiję dugninę meškerę su trimis stiklo pluošto viršūnėlėmis, dažnai galvoja, kad jo užtenka visiems gyvenimo atvejams. Tačiau trys skirtingos stiklo pluošto viršūnėlės – tik komplekto dalis. Be jų dar reikia pilnavidurės anglies pluošto viršūnėlės, kuri naudojama gaudant stiprioje srovėje su šėryklėlėmis, trumpesnės, geriau tuščiavidurės anglies pluošto viršūnėlės, naudojamos tada, kai gaudoma dirbtiniais “Jig” masalais arba panašiu būdu mobiliai žvejojant kai kuriais natūraliais masalais, bei ypač jautrios, skirtos žvejoti stovinčiame vandenyje “swing” viršūnėlės. Šešios skirtingos dugninės meškerės viršūnėlės leis naudotis šiuo įrankiu įvairiomis sąlygomis (net spiningaujant), suteiks kur kas daugiau galimybių pažinti šiuolaikinės dugninės privalumus. Tokią universalią meškerę galima naudoti visada, kai reikia, jog kibimą parodytų jautri meškerės viršūnė.

Pagaliau priėjome prie esminės meškerės savybės, kurią ypač vertina anglų, vokiečių ir kitų šalių žvejai, atskleidę visas šiuolaikinės dugninės paslaptis. Kaip galvojate, kodėl šiuolaikinių dugninių prototipas, sukurtas anglų, buvo vienos dalies ir vadinosi “Shudder” (angl. drebulys, šurpulis)? Nes žvejys, laikydamas ranką ant meškerykočio rankenos, kibimo metu galėjo jausti savitą virpėjimą, kurį nuo pat viršūnėlės rankenai perduodavo meškerykotis. Šis virpėjimas, pasak anglų, yra vienas svarbiausių šiuolaikinės dugninės parametru. Remdamiesi juo, galime spėti, kaip kimba žuvis, galime numanyti būsimo laimikio rūšį. Taigi jūsų pirkinys, jei jau norite turėti pilnavertę dugninę meškerę, taip pat turi atitikti šį reikalavimą – privalo “virpėti”. Tai vėlgi lengva patikrinti parduotuvėje prieš perkant meškerykotį. Paguldykite jį ant prekystalio taip, kad 2/3 viršutinės meškerės dalies karotų (ant prekystalio gulintis trečdalis imituoja ant atramų pastatytą meškerę). Dabar paprašykite draugo, kad paimtų už spalvotos viršūnėlės vidurio, per kelis centimetrus išlenktų meškerės viršūnę ir staigiai atleistų. Jei visas meškerykotis iki pat rankenos pastebimai virpa, kotas yra tinkamas. Jei virpulis pakeliui pranyksta, pasieškokite kitos meškerės, panašesnės į idealą.